

Sygn. akt I C 1375/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: Jakub Korzeniewski

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa H. I. (...) z siedzibą w K.

przeciwko W. J.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 1375/17

UZASADNIENIE

Powód H. I. (...) w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 10.174,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że pozwany zawarł z poprzednim wierzycielem umowę bankową. Powód na podstawie umowy cesji z dnia 23 stycznia 2016r. przejął od ostatniego wierzyciela wierzytelność wobec pozwanego.

Pozwany W. J. nie wdając się w spór co do istoty sprawy, w tym nie odnosząc się do istnienia legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej podniósł zarzut przedawnienia wierzytelności dochodzonej pozwem.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 lutego 2008r. pozwany zawarł umowę kredytu gotówkowego nr (...) z (...) Bankiem S.A. w G., na mocy której zobowiązał się do spłaty kredytu w 48 ratach do dnia 25 grudnia 2012r. Z uwagi na niewywiązywanie się przez pozwanego z przyjętych na siebie zobowiązań wierzyciel wypowiedział umowę stawiając wierzytelność w stan wymagalności w dniu 4 sierpnia 2009r.

Na mocy art. 492 § 1 pkt. 1 k.s.h. pierwotny wierzyciel pozwanego dokonał połączenia z Bankiem (...) S.A. poprzez przejęcie całego majątku Banku (...) S.A. na Bank (...) S.A.

W dniu W dniu 23 stycznia 2016r. miało dojść do przelewu wierzytelności (...) SA przysługującej względem pozwanego na powoda.

W dniu 16 lutego 2017r. powód wygenerował zawiadomienie o cesji wierzytelności.

(bezsporne; wydruk komputerowy – k. 4, umowa kredytowa – k. 6-9, (...) k. 13-20)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W ocenie sądu okoliczności przytoczone w pozwie oraz w pismach doręczonych pozwanemu przed rozprawą budziły wątpliwości sądu, zaś dowody zaoferowane przez powoda nie pozwoliły na podzielenie jego twierdzeń.

Powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem strony pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał nabyć wierzytelność przeciwko stronie pozwanej. Nie złożył jednakże dowodu na okoliczność jej zawarcia, powołując się jedynie na twierdzenia o jej istnieniu. Nie wiadomo też, czy przedmiotem owej umowy był przelew wierzytelności przysługującej bankowi względem pozwanego. Dowodem na fakt zawarcia wspomianej umowy oraz przejście uprawnień poprzedniego wierzyciela nie jest też wydruk zawiadomienia kierowanego do pozwanego z informacją o przejściu wierzytelności. W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód nie wykazał, aby zawiadomienie takie rzeczywiście zostało do pozwanego wysłane.

Bezspornie jednak ciężar dowodu zasadności powództwa obciąża w niniejszej sprawie stronę powodową, gdyż zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, natomiast w myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Zgodnie z art. 3 k.p.c., strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Przepis ten nie nakłada zatem na sąd obowiązku dążenia do wykrycia prawdy bez względu na procesową aktywność stron. Wręcz przeciwnie, przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, zmienionych ustawą z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 189), rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Adresatem normy zawartej w art. 3 k.p.c. są strony a nie sąd (...). (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 grudnia 2003 r., sygn. akt I ACa 1457/03, OSA 2005/3/12).

Dodatkowo wskazać należy na fakt, że powód jest profesjonalnym przedsiębiorcą trudniącym się obrotem wierzytelnościami a tym samym miał możliwość zgromadzenia odpowiedniego materiału dowodowego i złożenia wszelkich wniosków dowodowych już w pozwie. Powód jako profesjonalista nie powinien zakładać, że pozwany nie stawi się na rozprawę i nie wda się w spór, zaś sąd opierając się jedynie na twierdzeniach pozwu wyda wyrok zaoczny w całości uwzględniający powództwo. Lektura treści pozwu i załączonych do niego dokumentów pozwala stwierdzić, że powód już w pozwie złożył stosowne wnioski dowodowe i załączył dokumenty mające być przedmiotem postępowania dowodowego.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia wskazać należy, że gdyby dochodzono pozewm wierzytelność rzeczywiście przysługiwała powodowi, zarzut ten uznać należałoby za zasadny.

Zgodnie z brzmieniem art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. W kolejnym artykule kodeks cywilny wskazuje, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W okolicznościach niniejszej sprawy z uwagi na prowadzoną działalność gospodarczą wierzyciela pierwotnego i jej charakter, który pozostaje w związku z łączącym strony umowy kredytu stosunkiem zobowiązaniowym, nie ulega wątpliwości, że termin przedawnienia roszczenia powoda wynosi trzy lata.

W realiach przedmiotowego postępowania bieg przedawnienia roszczenia dochodzonego pozewm rozpoczął się od dnia wymagalności roszczenia, tj. od dnia 4 sierpnia 2009 r. Taką datę wymagalności roszczenia wskazał sam powód w piśmie procesowym z dnia 16 czerwca 2017r. (k. 34).

Powód wystąpił z powództwem w dniu 10 kwietnia 2017 r. (k. 2) tj. ponad pięć lat po upływie terminu przedawnienia roszczenia. Toteż, na podstawie art. 117 § 2 pozwanemu przysługiwało uprawnienie do uchylenia się od jego zaspokojenia.

Z uwagi na powyższe okoliczności sąd oddalił powództwo.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz